

?Això no és una fonda

«El primer cop que dius en veu alta a la teva criatura una frase que t'havien repetit els teus pares fins a l'avorriment, alguna cosa se't remou»

Així en lloc de dir que si el sopar no t'agrada, però te l'has de menjar igual, reivindicuem que casa no és una fonda | ND

Fa uns dies el músic (i arquitecte, i pare) Carles Sanjosé, va provocar rebombori a xarxes: va fer un tuit excel·lent, que va provocar un fil infinit que va tenir a un grapat de progenitors entretinguts durant hores.

Era curt, només deia: "Totes les frases dels pares. Totes, ja les he dit totes". I amb menys de 140 caràcters va crear un efecte mirall que ens va interpel·lar. Així va començar el reguitzell de comentaris que, si teniu una estona, us recomano anar rellegint (i mentrestant, anar somrient).

"Es comença rient i s'acaba plorant", "Que parlo per les parets, jo?", "Et penses que sóc el banc d'Espanya?", "Això no és una fonda", "Si no reculls les joguines, me les emporto", "si menges malament, et quedes sense gelat", "Si el teu amic es tira per la finestra, tu et tiraràs per la finestra?"...

Perquè el primer cop que dius en veu alta a la teva criatura una frase que t'havien repetit els teus pares fins a l'avorriment, alguna cosa se't remou. Ja hi ets: dient allò que pensaves que mai diries. És com donar-los per enèsima vegada la raó, com quan et deien "ja m'entendràs quan tinguis fills!". I a tu et semblava un futur molt llunyà, però ara resulta que ja en tens. I per variar tenien raó. I els entens, i mimetitzes moltes situacions viscudes.

És com el primer dia que et trobes llepant-te el dit per treure-li el rastre de llet dels bigotis a la criatura. Una porcada que repetim generació rere generació. A tu te'ls havien netejat així, i així ho

fas, quan no sou a casa i no tens res millor a mà per dissimular que la teva fera no s'ha rentat la cara.

I la cosa anirà a pitjor: i primer serà només una frase, però de cop un dia t'adonaràs que ja n'estàs dient unes quantes. Perquè l'efecte mirall només pot anar en creixement, sobretot en situacions que la paciència se t'acaba, i els recursos minven. I un dia et passarà com el Sanjosex, i creuràs que ja les has dit totes.

"Al veí, no el renyo"

A casa meva hi havia un clàssic: "Et renyo perquè t'estimo". Si la situació empitjorava, seguia d'una comparativa amb els veïns: "Jo als veïns no els renyo, perquè no són els meus fills i m'és igual el que facin. Jo a tu et renyo perquè t'estimo". Crec que en aquell moment només tenia ganes de ser el veí, i esquivar la esbroncada que m'estava caient.

De fet, la majoria de frases que repetim i recordem, van vinculades a esbroncades quotidianes. Les diem quan ja se'ns han acabat els recursos, o hem donat per fal·libles les vies fàcils i habituals de diàleg, i necessitem una nova manera de dir el que ja hem dit trenta vegades. Així en lloc de dir que si el sopar no t'agrada, te l'has de menjar igual, perquè uns dies t'agradarà més i d'altres menys, però hem de menjar de tot, ja no podem més i reivindicuem que casa no és una fonda, i que mengem tots alhora i el mateix, i no s'escull el menú.

Vine, que t'escalfaré el cul!

El fil de comentaris de Twitter, també va donar per reflexionar. Algú va recordar un "Vine, que t'escalfaré el cul!". Per sort, hi ha conductes que han patit un tall generacional: clavar-li una plantofada als infants, ara no és una opció (si més no, no és una opció majoritària). Jo tampoc ho vaig viure per part dels meus pares, però generacionalment, sembla que ja hem oficialitzat aquest tall generacional. Per sort, l'efecte mirall, no es compleix en tots els àmbits.

"Uuuuuuuuuun, doooooooooos, dos i miiiiig"

Fa dies que em volta pel cap avaluar quina hauria de ser la repercussió que hauria de tenir arribar a pronunciar el número tres. És a dir: quan la criatura no està fent el que li demanem, sovint comencem a contar, sabent que les regles no escrites del joc, diuen que el que li demanem s'ha d'executar abans que no arribem el tres. És per això que comencem a contar, en veu alta i to contundent, però amb un ritme lent (per donar-li marge i evitar la catàstrofe). De fet, si la veiem imminent, intentem esquivar-la amb números i mig, per donar més marge al deadline.

I després de tanta cerimònia en aquest ritual numèric, arriba la pregunta clau: si arribeu fins al tres, aleshores què passa? Jo estic assajant pel xou final, però encara tinc dubtes de guió. S'accepten idees.